

BEGIN AGAIN

Mona Kasten

BEGIN AGAIN

ISBN 978-90-225-9019-5
ISBN 978-94-023-1400-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Begin Again*

Vertaling: Sylvia Wevers

Omslagontwerp: Zero Werbeagentur, München, door Baqup bewerkt voor de Nederlandse editie

Omslagbeeld: © PixxWerk/Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

'A Beautiful Lie' by 30 Seconds to Mars

© Universal Music – Z Tunes LLC/

Apocraphex Music (ASCAP) o/b/o Jared Leto

Met toestemming van IMAGEM Music GmbH, Berlin

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Christian, mijn grootste steun en toeverlaat

BEGIN AGAIN PLAYLIST

Brain – Banks
Waiting Game – Banks
Feel Real – Deptford Goth
Meet You There – Busted
Can't Break Thru – Busted
Strong – One Direction
Right Now – One Direction
Ocean Avenue – Yellowcard
Breathing – Yellowcard
Irresistible – Fall Out Boy
The Kids Aren't Alright – Fall Out Boy
Fourth Of July – Fall Out Boy
I Wish You Would – Taylor Swift
New Romantics – Taylor Swift
Red – Taylor Swift
Fearless – Taylor Swift
A Beautiful Lie – Thirty Seconds To Mars
Attack – Thirty Seconds To Mars
Jealous – Nick Jonas
Where Are Ü Now – Jack Ü, Skrillex, Diplo, Justin Bieber

1

White.

Ik staarde naar het belpaneel. Met mijn hoofd een beetje schuin strekte ik mijn vinger uit naar de bel, aarzelde en trok hem op het laatste moment terug. Ik perste mijn lippen op elkaar en balde een vuist, terwijl de gebeurtenissen van de afgelopen dagen door mijn hoofd spookten.

Ik had een wekenlang durende ruzie met mijn ouders, meer dan zeventienhonderd kilometer en een autorit van twintig uur achter de rug. Eergisteren was ik in Woodshill aangekomen, ik had twee nachten doorgebracht in een armoedig hostel en hoewel ik aanvankelijk de neiging had om onmiddellijk mijn biezen weer te pakken, was mijn hoofd al veel helderder. Want ik had het geflikt. Ik was serieus hier.

Hoewel mijn start heel anders was verlopen dan ik had gedacht. Natuurlijk had ik mijn nieuwe bestemming online bekeken: de bergen van Oregon, de bossen en de universiteitscampus. Gisteren was de introductie en daarna was ik de flats gaan bekijken die ik van tevoren op internet had gevonden. Kennelijk voor niets, want tot nu toe was het allemaal bagger. Maar toch: ik was in Oregon.

Vrijheid.

Die ene gedachte had me er in de laatste maanden doorheen gesleept. Eindelijk mijn eigen leven opbouwen, eindelijk kunnen doen en laten wat ik wilde. Negentien jaar lang was het zo ontzettend benauwend geweest allemaal. Soms voelde ik me een vogeltje dat maar een paar minuten per dag uit zijn kooi mag om een paar kunstjes te laten zien. Als je goed voor de dag komen op feestjes, vriendelijk glimlachen en gesprekken met vreemde mensen voe-

ren een kunstje vindt, was ik best een goede kunstenaar. Of een nogal gekortwiekt vogeltje.

Schone schijn was voor mijn ouders het allerbelangrijkste. Dus zat mijn haar altijd perfect, droeg ik dure merkkleding en toverde ik professioneel de bijpassende glimlach op mijn gezicht. Ik moest een plaatje zijn, vooral naar buiten toe. Daarom was mijn eerste actie als studente (naast het inpakken van mijn spullen) om naar de eerste de beste kapper te gaan en mijn lange blonde haar af te laten knippen en te laten verven. Nu dansten er donkere lokken om mijn gezicht en had mijn haar voor het eerst sinds jaren zijn natuurlijke slag weer. Mijn moeder zou het vreselijk vinden. Ze vond het altijd al afgrijselijk dat ik het haar van mijn vader heb geërfd.

Jarenlang had ze mij om de vier weken naar zo'n dure kapsalon gesleept waar je al raar werd aangekeken als je uitgroei meer dan een halve centimeter was. Mijn moeder stond erop dat ik mijn haar honingblond verfde om de bijzondere kleur van mijn ogen – groengrijs – zo goed mogelijk uit te laten komen. Als jong meisje stond ik elke ochtend extra vroeg op om met de stijltang mijn haar in het gareel te brengen, zodat het zijdezacht om mijn gezicht viel. En daar was ik nu klaar mee. Niemand zou ooit weer bepalen hoe ik mijn haar droeg. Vooral mijn moeder niet.

Iedere keer als ik de uiteinden van mijn nieuwe korte coupe op mijn wangen voelde kietelen, voelde ik me vrij. Mijn haar was als het ware de eerste stap op weg naar vrijheid geweest en ook al klinkt het misschien raar: ik voelde me herboren.

Bij het vinden van een onderkomen had mijn haar echter nog niet veel geholpen. Ik had me niet aangemeld voor een kamer in het studentencomplex op de campus. Ik had geen zin om op een dag wakker te worden en mijn moeder met een afkeurende blik in mijn kamer te zien staan. Alleen al daarom was ik op zoek gegaan naar een gedeelde flat in de buurt van de campus. Daar zou ze me niet zo snel vinden. Dat hoopte ik althans. Maar dat maakte alles wel ingewikkelder, had ik de afgelopen anderhalve dag gemerkt.

Nog afgezien van het feit dat ik slechts een handjevol kamers had gevonden die beschikbaar kwamen op het moment dat ik mijn hostel uit moest, bleken ze stuk voor stuk een fiasco.

In de eerste flat toonde mijn potentiële huisgenoot meer belangstelling voor mijn borsten dan voor mijn slechte eigenschappen. De rillingen lopen nog steeds over mijn rug als ik aan die *creep* denk. De jonge moeder die naar rook had gestonken en mij niet als huisgenote, maar vooral als babysitter wilde hebben, was niet veel beter geweest. In flat nummer zes had ik een stelletje ontmoet dat tijdens de bezichtiging de hele tijd aan elkaar zat te frunniken en in alle andere flats was het een zooi of ze waren beschimmeld.

Het viel me tegen, ik had niet gedacht dat het vinden van een kamer zo moeilijk zou blijken te zijn. Daarom was ik waarschijnlijk zo terughoudend met aanbellen. De letters op het belpaneel waren inmiddels opgelicht en brandden op mijn netvlies.

White.

Dit was mijn laatste kans. Ik had geen andere vrije kamers gevonden. Als ik hier niet begin volgende week kon intrekken, belandde ik op straat. Aan het begin van het semester zat alles vol. Tjokvol. Daarom stegen de prijzen ook steeds verder. De zeven nachten in mijn slaapzaal met twaalf bedden kostten me nu al een vermogen. En ik had weliswaar nog een aanzienlijke som geld op mijn rekening staan, maar eigenlijk was dat geld niet bedoeld voor een louche kamer met elf kamergenoten en gemengde douches.

Ik moest en zou deze kamer hebben en als me dat niet lukte, zou mijn studie beginnen met als slaapplek een bankje in het park of mijn autootje. Terug naar Denver was geen optie. Ik gaf niet op. Nooit. Ik zou hoe dan ook een nieuw thuis vinden en als dat inhield dat ik een paar dagen buiten moest slapen, dan was dat maar zo. Als ik maar niet terug hoefde naar Denver.

Ik haalde diep adem en drukte op de bel. En terwijl ik wachtte, inhaleerde ik de warme avondlucht. De druk die zich in mijn borst opbouwde, voelde ik nauwelijks.

Een, twee, drie, vier, vijf... Ik telde zwijgend en kneep mijn ogen tot spleetjes.

Eindelijk klonk het zoemen van de deuropener en ik haalde nog een keer diep adem voordat ik mijn schouder tegen de deur zette om hem open te duwen.

Mr. K. White – zijn voornaam kende ik nog niet – had in zijn mailtje geschreven dat de woning op de tweede verdieping lag, aan de linkerkant. Nog voor ik een voet op de trap had gezet, hoorde ik boven me een deur opengaan. Ik hoorde zachte stemmen die aan-zwollen naarmate ik verder boven kwam.

‘Je hebt mijn nummer,’ hoorde ik een vrouw vleierig zeggen.

Iemand schraapte zijn keel.

‘Je weet dat ik...’

‘Niks vastigs wil. Ja, ja, dat weet ik. Daar ben je heel duidelijk over geweest.’

Ik hoorde een verdacht smakgeluid en toen ik beter luisterde wist ik bijna zeker dat er werd getongd. Even later kwam er iemand de trap af. Ik had helemaal niet gemerkt dat ik op de trap was blijven stilstaan, maar klom nu trede voor trede verder, waarbij ik mijn blik op mijn blauwgelakte teennagels en mijn zilverkleurige sandalen richtte. Een van de weinige dure spullen die ik had meegenomen. Een paar dingen waren me kennelijk toch dierbaarder dan ik wilde toegeven.

Ik hoorde vlak boven me een zucht en keek op. Terwijl we elkaar passeerden keek ik het meisje aan dat net uit de woning was gekomen die ik op het punt stond te bezichtigen. Ze keek mij niet aan, maar liep met een gelukzalige, dromerige glimlach langs me heen. Aan haar rode wangen en wilde haardos te zien was ze net nog met iets heel anders bezig geweest.

Jeetje.

Fronsend beklom ik de laatste treden. Mr. White was nergens te bekennen. Op de overloop keek ik aarzelend om me heen. Aan de linkerkant stond aan het einde van de gang een deur op een kier. Daar moest het zijn.

Ik duwde de deur open en bleef onzeker in de deuropening staan.

Het halletje zag er netjes uit met een kapstok waar maar weinig jassen aan hingen. Daaronder verschillende sneakers, een paar engineerboots en wandelschoenen. Waarderend trok ik mijn wenkbrauwen op. De collectie schoenen gaf blijk van een brede belangstelling. Ik stapte over de drempel en liep het smalle halletje in. Bij de aanblik van de lichte laminaatvloer haalde ik opgelucht adem. Eindelijk eens geen vloerbedekking. Ik trok snel mijn schoenen uit en zette ze naast de andere schoenen. Als ik de afgelopen dagen iets had geleerd, was het dat zo'n gebaar een goede indruk maakte, al was het geen goed idee bij vieze vloerbedekking.

'Sorry, gast,' hoorde ik iemand zeggen in een kamer die aan het halletje grensde. 'Ik heb een uur lang geprobeerd haar de deur uit te werken zonder een klootzak te willen zijn. Maar sommigen snappen de hints niet...'

Zo, zeg, sympathieke vent.

De stem klonk luider nu. 'Het was wat kort dag met de afspraak voor de bezichtiging, maar fijn dat het toch is gelukt.'

Ik hoorde hem dichterbij komen. Zijn voetstappen weerklonken op het laminaat.

'Als jij een keer een griet hier hebt, ben ik de laatste die daar iets over zal zeggen. Althans, zolang...'

Mr. White verscheen in de deuropening en zijn mond viel open. Net als die van mij.

Ik snoof hoorbaar.

Het eerste wat ik zag was zijn bovenlijf: bloot, strak en waanzinnig gespierd. Het tweede waren de tattoos. Onwillekeurig legde ik mijn hoofd schuin en bestudeerde ik de inkt op zijn zongebruinde huid. Stom dat ik mijn bril niet bij me had. De tekst op zijn onderarmen zag ik maar vaag en ik vroeg me af wat de ringen rond zijn biceps waren.

Goeie genade.

Mr. White schraapte zijn keel en haalde me uit mijn trance.

‘Wat zoek jij hier?’

Ik staarde de jongen volkomen perplex aan. Hij was niet zo veel ouder dan ik, misschien een jaar of twee, en hij had warme, karamelkleurige ogen, een stoppelbaardje en haar dat bovenop langer was dan aan de zijkanten.

Eindelijk vond ik mijn stem terug. ‘Ik ben hier vanwege de bezichtiging. We hebben gemaald,’ sputterde ik opgewonden en veel te snel.

Mr. White – in mijn hoofd heette hij nog steeds zo, wat echt volkomen belachelijk was, dat wist ik ook wel – keek me argwanend aan.

‘A. Harper...’ mompelde hij zacht. Hij leek zich opeens iets te realiseren. Zijn blik zwierf nogmaals over mijn hele lijf en verduisterde toen. Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee.’

Nee? Hoezo nee? Verward weerstond ik zijn kritische blik. Ik stond op het punt hem te antwoorden, toen hij herhaalde: ‘Nee.’

‘Wat bedoel je met nee?’ Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Natuurlijk hebben we wel gemaald!’

‘Dat moet een misverstand zijn. Jij kunt hier niet wonen,’ zei White en hij draaide zich om richting... ja, waarheen eigenlijk? Ik had die stomme woning immers nog helemaal niet gezien! ‘Je komt er wel uit, hè?’ riep hij over zijn schouder.

Mijn mond viel alweer open. Ik was sprakeloos.

Gewoon weggaan en mij geen enkele kans geven! Niets had ik kunnen zeggen van het praatje dat ik had ingestudeerd. Zo veel shit de afgelopen achtenveertig uur en nu dit! Dit was echt het top-punt!

Er knapte iets in mijn hoofd en er ontsnapte een gefrustreerd piepje uit mijn keel. Met grote passen beende ik achter White aan.

‘Gast!’ riep ik kwaad en ik stormde een ruimte binnen die eruitzag als een mooi lichte en behaaglijke woonkamer. De eikel bleef staan en draaide zich naar me om. Hij keek geïrriteerd. ‘Je kunt me

er niet zomaar uit gooien, niet zonder me de woning te laten zien!’

Er flikkerde verbazing op in het warme bruin dat helemaal niet bij zijn onderkoelde uitstraling paste. ‘Natuurlijk kan ik dat.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en ik ontwaarde nog meer tattoos op zijn onderarmen. Ik hoorde weer het verontwaardigde kuchje van mijn moeder als ze iets verschrikkelijk vond.

‘Nee, dat kun je niet. We hebben gemaaild, verdorie. Je hebt me uitgenodigd om te komen kijken en nu wil ik die kamer zien en de kans krijgen om je te bewijzen dat ik een fijne huisgenoot ben.’ Ik deed mijn best om niet te briesen, wat me niet zo goed lukte.

De eikel trok een wenkbrauw op en keek me arrogant aan. ‘Ik zei al dat het een misverstand is. Ik dacht dat je een vent was en dat ben je zeer zeker niet.’ Hij nam me opnieuw geringschattend van top tot teen op. ‘Ik zoek een huisgenoot, geen huisgenote.’ Hij spuugde het laatste woord bijna uit.

Mijn stoppen begonnen zo langzaam door te slaan. Alle andere afspraken waren erg geweest, maar dit sloeg alles.

‘Weet jij eigenlijk wel wat ik de afgelopen dagen heb meegeemaakt?’ begon ik en ik hoorde het bloed in mijn oren suizen. ‘Een gozer die in zijn hemd, een heel smerig hemd, in de keuken zat wilde weten hoe groot mijn tieten waren. Tot drie keer toe kreeg ik te horen dat de huur in natura kon worden betaald. Bij een andere afspraak was het de bedoeling dat ik de oppas werd en twee keer was ik nog net niet getuige van een potje seks tussen mijn potentiële toekomstige huisgenoten.’ Ik ging steeds harder praten en was niet van plan in te binden. De woordenvloed was niet meer te stoppen, zo boos was ik. Als ik wist waar in deze stomme flat de keuken was, was ik erheen gelopen, had ik een koekenpan gepakt en deze arrogante lul er een klap mee verkocht zoals ik Rapunzel onlangs in een Disneyfilm had zien doen. ‘Ik ben in kamers geweest waarvan de wanden zwart zagen van de schimmel. Ik ben in woningen geweest die zo smerig waren dat je de vloer niet meer kon zien. Serieus! Ik wist niet of ik op het tapijt of op iets anders stond. Ik

ben in flats geweest waar het zo naar wiet stonk dat je alleen van het inademen van de lucht al high werd.’ Ik deed een stap naar de eikel toe en stak mijn kin naar voren. ‘Mijn start in Woodshill was klote, gast, en ik laat me door jou niet zeggen dat ik wel kan gaan. Ik wil verdomme die kamer zien!’

Hij keek nu niet meer argwanend, maar ongeïnteresseerd. Alsof ik zijn kostbare tijd stond te verdoen.

‘Dit is precies de reden waarom ik geen huisgenote wil,’ zei hij rustig. ‘Ik heb echt zo geen zin in eindeloos gewauwel en emo-gedoe.’

Mijn schouders beefden, zo heftig schoot de adrenaline door mijn lijf. Waarschijnlijk was het niet slim om deze kerel met al mijn problemen lastig te vallen. Maar soms kan ik pas stoppen met praten als alles eruit is.

‘Ben je klaar, of moet ik nog meer aanhoren? Zo ja, dan zou ik graag even wat aantrekken,’ ging hij volkomen onaangedaan verder, waarmee hij me alleen maar nog kwader maakte.

‘Prima,’ briepte ik en ik maakte rechtsomkeert... om over een staande lamp te struikelen. Ik vloekte hard, vooral toen ik zijn lachje achter mij hoorde. Een donker lachje dat ik bij iedere andere jongen waarschijnlijk leuk zou hebben gevonden. Maar niet bij deze arrogante, opgeblazen klootzak!

Terwijl ik naar buiten liep, hoorde ik zijn telefoon gaan. Een nummer van Fall Out Boy. Smaak had hij ook nog, die eikel. Ik voelde opnieuw de neiging om te blazen als een kat. Misschien moest ik maar een kat nemen, ik had me nog nooit zo verwant met een dier gevoeld.

Tranen van woede brandden in mijn ogen toen ik mijn sandaal-tjes aanschoot. Ik wilde niet terug naar Denver, terug naar een onecht, plastic leven.

Mijn hele persoonlijkheid was daar een mooi snoetje geweest dat mijn moeder naar hartenlust had gestileerd. Dat was me drie jaar geleden duidelijk geworden, op de dag dat ik had ontdekt hoe ver ze daarin bereid was te gaan. En mijn vertrouwen in haar eerst

was beschadigd en uiteindelijk in duizend stukken was gebroken. Ik had gedacht dat mijn moeder me altijd zou beschermen. Maar ze had in plaats daarvan alleen de schone schijn opgehouden en me met steeds meer leugens opgezadeld die ik niet meer had kunnen verdragen. Sindsdien was alles anders.

Ik slikte een prop in mijn keel weg en probeerde de negatieve gedachten uit mijn hoofd te verbannen.

Omdat inmiddels ook mijn handen beefden van de adrenaline lukte het niet gelijk om het gespje van mijn sandalen te sluiten. Gedempt nam ik de stem van de eikel waar. Hij belde kennelijk. Even later hoorde ik hem vloeken.

Weer hoorde ik zijn blote voeten op de vloer. Hij liep het halletje in. Verdorie, waarom had ik ook mijn sandaaltjes aangetrokken. Mijn Vans waren veel praktischer geweest om snel aan en uit te trekken.

‘Zeg,’ hoorde ik hem zeggen. Ik liet mijn rechterschoen open en kwam langzaam overeind.

‘Ja?’ beet ik hem toe. Ik staaarde hem woedend aan. Hij had ondertussen een marineblauw shirtje aangetrokken dat strak om zijn torso gespannen zat. Hij sloeg zijn armen opnieuw over elkaar en keek me fronsend aan. ‘De andere kandidaat heeft zojuist afgezegd,’ zei hij en hij hield zijn smartphone omhoog.

‘Aha,’ zei ik zogenaamd onverschillig terwijl ik in mijn tas naar mijn autosleutel zocht.

Hij slaakte hoorbaar een zucht en tikte zo lang met zijn voet op de vloer dat ik hem wel aan moest kijken.

‘Er zijn wel regels,’ zei hij na een tijdje en hij kneep zijn ogen tot spleetjes alsof hij me wilde scannen.

‘Regels? Waarvoor als ik vragen mag?’ Mijn geduld was op. Ik wilde alleen nog naar mijn hostel en verdrinken in zelfmedelijden tot ik weer sterk genoeg was om opnieuw op zoek te gaan naar een kamer. Het geleuter van horkerige klootzakken kon me gestolen worden.

‘Voor jou. Als je de kamer wilt, zijn er regels waar je je aan moet houden.’ De eikel maakte een armbeweging die er waarschijnlijk uitnodigend uit moest zien en slenterde terug de woonkamer in. Alsof ik achter hem aan ging!

‘Ik wil je stomme kamer niet!’ riep ik hem achterna. Ik bukte me en kreeg eindelijk de gesp van mijn tweede sandaaltje dicht.

Zijn hoofd verscheen weer in de deuropening. Hij haalde zijn hand door zijn haar. ‘Luister: ik heb het geld nodig en ik heb geen zin om verder te zoeken. Ik krijg alleen maar afzeggingen.’

‘Waar zou dat nou aan liggen...’ mompelde ik.

Hij negeerde de opmerking. ‘En jij hebt dringend een dak boven je hoofd nodig. Dus hou op je aan te stellen en bekijk de kamer.’

Ik opende mijn mond om hem van repliek te dienen, maar de eikel was alweer in de woonkamer verdwenen zonder mijn reactie af te wachten.

Ik wilde eigenlijk wegrennen en de deur achter me dichtslaan, maar aarzelde.

Als ik eerlijk was, moest ik toegeven dat alleen al dit halletje en de woonkamer mooier waren dan alle flats die ik die dag en de vorige dag had gezien. En het zou echt prettiger zijn de start van het semester hier en niet op een bankje in het park door te brengen. Het kon geen kwaad om even een kijkje in de kamer te nemen, hoe idioot die gast ook was. Ik had mijn gevoel van eigenwaarde vandaag al zo vaak overboord gegooid dat het nu ook niet meer uitmaakte.

‘Oké.’ Ik deed niet nogmaals de moeite mijn sandaaltjes uit te trekken en liep direct terug de woonkamer in. Nu ik wat rustiger werd, zag ik pas goed hoe mooi die ingericht was. Midden in de kamer stond een grote bank in u-vorm met allemaal gezellige kussens erop. Schuin daarachter bevond zich een brede gevel van glas waarachter ik een balkon vermoedde. Rechts daarvan een open keuken met bar en een groot aanrecht. ‘De woonkamer ken je al, daarachter is de keuken, hier is de badkamer,’ zei de eikel toen we door de

woonkamer liepen. Hij maakte een vage handbeweging in de richting van een halfopen deur en ik ontwaarde lichtblauwe tegels en een grote badkuip voor we voor de laatste deur terechtkwamen.

‘Hier is het. Niet zo groot, maar beter dan een studentenhuis.’

Hij drukte de deurklink naar beneden.

Met ingehouden adem betrad ik de kamer.

De kamer was inderdaad klein, dertien vierkante meter mischien, maar de beige wanden en het raam waardoor het laatste daglicht naar binnen viel maakten veel goed. Je kon aan de kamer zien dat hij onbewoond was. Op een bureau, een witte draaistoel, een boekenkastje en een bed na was hij leeg. Bij het zien van de vlekkerige matras trok ik mijn neus op. Ik wilde liever niet weten wat daarop al allemaal was gebeurd.

‘Maak je geen zorgen, Ethan haalt zijn bed nog op,’ zei de eikel met een knikje in de richting van het bed. ‘Het bureau en de boekenkast mag je van hem overnemen als je wilt.’

Ik knikte en wendde mijn blik van het bed af. Ook in deze kamer lag lichtgekleurd laminaat. Ik keek goed om me heen en spiedde alle hoeken af of ik ergens vochtplekken kon ontdekken. Alles leek in orde.

Ik zou hier kunnen zitten studeren en als het bed weg was, zou ik een slaapbankje neerzetten om ruimte te besparen. Ik zag al voor me hoe ik daar een mooie grand foulard overheen gooide. En lichtkettingen. Deze kamer schreeuwde om lichtkettingen!

Mijn moeder haatte lichtkettingen, omdat ze volgens haar alles goedkoop maakten en niet bij haar zorgvuldig samengestelde inrichting pasten. En ze zei altijd dat ik te oud was voor dat kinderachtige gedoe. Toen ik ooit een keer stiekem van mijn zakgeld lichtkettingen had gekocht, had ze ons dienstmeisje opgedragen alles weg te gooien.

O ja, ik zou lichtkettingen ophangen. Ik zou de hele kamer vol zetten met spulletjes die ik van mijn moeder nooit mocht omdat ze niet aan haar eisen voldeden.

De eikel zat voor mijn moeder ook zeker in de categorie no-go. Waarschijnlijk zou ze een hartinfarct krijgen als ze hem zag. Of braakneigingen. Ik barstte bijna in lachen uit bij het beeld.

‘Ik neem de kamer,’ zei ik zonder nog langer te aarzelen. Ik draaide me om en bleef even bij meneer Whites peinzende blik hangen. Toen gleed mijn blik langs zijn tattoos op zijn onderarmen en... Ja, mijn moeder zou absoluut achteroverslaan bij deze vent. En behalve het feit dat ik met deze kamer een dak boven mijn hoofd zou hebben, maakte dat feitje dit appartement nog aantrekkelijker.

‘Je kent de regels nog niet,’ waarschuwde de eikel, maar in zijn ogen flikkerde een geamuseerde fonkeling op.

‘Ik ben een en al oor,’ zei ik en ik draaide me nog een keer om mijn as. In geen enkele andere kamer had ik het gevoel gehad dat ik nu had. Ik voelde instinctief dat ik me hier thuis zou voelen, aan welke regels ik me ook moest houden.

Mr. In-mijn-huis-geen-wijf liep langzaam naar het bureau en ging er met zijn achterkant tegenaan staan, met zijn armen over elkaar. Inmiddels ervoer ik die houding niet meer zozeer als provocerend, maar bijna afwerend.

‘Ten eerste,’ begon hij en hij hief een vinger, ‘laat je mij met rust met wijvendingen. Het kan me geen fuck schelen wat er in jouw leven gebeurt en ik hoef je gezelschap niet. Meidenavonden op mijn bank kun je vergeten en ik bepaal wat we kijken op tv. En ik heb geen zin in gejank en je komt ook niet bij mij uithuilen.’

‘Daar kan ik mee leven,’ antwoordde ik koeltjes.

‘Ten tweede,’ vervolgde hij onverstoorbaar, ‘hou je je mond als ik een chickie meeneem. Ik heb geen zin om me tussen mijn eigen vier wanden te moeten verantwoorden.’

‘Wat kan mij het nou schelen wat jij met wie doet,’ kaatste ik terug, maar ik wierp wel een sceptische blik naar de deur. Zijn kamer bevond zich aan de andere kant van de flat, maar ik kon natuurlijk niet weten hoe luidruchtig hij was. Ik fronste mijn voor-

hoofd. Hopelijk zou ik het niet horen als hij met iemand naar bed ging.

‘En ten derde...’ De eikel zette zich van het bureau af en kwam voor me staan. Hij was een paar centimeter groter dan ik en ik moest mijn hoofd in mijn nek leggen om in zijn duister kijkende karamelogen te kijken. ‘... kan het mij geen reet schelen hoe sexy je benen eruitzien in die shorts.’

Ik bloosde, maar verroerde geen vin. Ik knipperde nog niet eens met mijn ogen.

‘In geen geval komen wij bij elkaar in bed terecht, dus vergeet het! Heb je dat goed begrepen?’

Zijn donkere stem streelde langs me heen en zijn adem kietelde mijn slaap. Ik voelde tintelingen in mijn buik die niets te maken hadden met mijn lege maag. Hij rook lekker, een mengeling van een sterk geurende douchegel en pepermunt. Door zijn plotselinge nabijheid duurde het even voor zijn woorden tot me doordrongen.

‘Ik wil je niet kwetsen,’ zei ik droogjes, ‘maar mijn behoefte aan bad boys heb ik jaren geleden al gestild.’ Wat klopte. Ik was echt niet van plan op korte termijn iets met een vent te beginnen.

De eikel was even van zijn stuk gebracht. In zijn ogen vlamde verbazing op. Hij wreef over zijn gezicht en deed een stap terug.

‘Nou, dan van harte welkom in Casa de White.’ Hij strekte zijn hand naar me uit. ‘Ik ben Kaden.’

Nu was ik even perplex. Ik zette grote ogen op en maakte een opgewonden sprongetje. ‘Betekent dat, dat ik de kamer heb?’ piepte ik.

Kadens gezicht betrok. ‘Je overtreedt nu al regel nummer één.’

Ik stopte onmiddellijk met huppelen en schraapte mijn keel. ‘Sorry, ik ben Allie,’ zei ik met normale stem. Ondertussen kwam mijn nieuwe naam me vlot over de lippen. Waarschijnlijk omdat ik me daar ook bij de vorige bezichtigingen al mee had voorgesteld.

Ik gaf Kaden een hand. Zijn hand voelde warm en ruw aan. De bliksemschicht die zijn handdruk in mijn maag veroorzaakte trof me onverwacht.

Net als het kriebelen dat ik voelde toen Kaden met zijn duim cirkeltjes op de rug van mijn hand draaide. Ik trok mijn hand terug en keek hem beledigd aan.

‘Ik wilde alleen even checken of je regel nummer drie hebt begrepen,’ zei Kaden. Met een arrogante grijns stak hij zijn handen terug in zijn zakken.

Ik snoof verachtelijk. Kaden was weliswaar hot, maar zo onweerstaanbaar was hij nu ook weer niet. Zijn zogenaamde regels waren belachelijk en overbodig. Ik wreef over de rug van mijn hand om het kriebelen kwijt te raken. Verdorie, waarom had hij ook van die warme handen?

‘Wanneer kan ik hierheen verhuizen?’

Kaden haalde zijn schouders op en draaide zich om richting de deur. ‘Maak de huur en de helft van de borg naar me over en de kamer is van jou.’

Ik deed mijn vreugdedansje pas toen hij de kamer had verlaten.

2

‘Ze. Zijn. Echt. Zo. Schattig!’ Dawns ronde ogen werden nog groter toen ze de stervormige lampjes van de lichtkettingen in onze megagrote winkelwagen ontdekte. We waren intussen bij de afdeling met foulards beland, maar ik vond de felle, schreeuwerige bloempatronen lelijk. Ik aaide voor de laatste keer over een van de bonte stoffen en draaide me om naar mijn nieuwe vriendin.

Ik had Dawn leren kennen tijdens de introductiebijeenkomst. We waren allebei veel te vroeg aanwezig geweest en terwijl we wachtten waren we aan de praat geraakt. Een speling van het lot, dat wist ik nogal zeker. Dat moest wel. Dawn was namelijk ook nieuw in Woodshill. Ze was weliswaar niet verhuisd om haar familie te ontvluchten, maar wel haar ex-vriend die haar na zes jaar had bedrogen. Ze had gewoon weg gewild. En nu waren we samen bij Target om spulletjes voor onze kamers te kopen. De twee uur durende roadtrip naar Portland had ons beiden goedgegaan en bovendien leerden we zo de omgeving van Woodshill een beetje kennen.

‘Neem die met die bloemen,’ zei Dawn en ze liep een ander pad in. ‘Of die roze!’

Even later stak haar kastanjerode haar boven het schap met lampen uit. Ze stond waarschijnlijk op haar tenen, want het leek of ze haar hals heel erg moest rekken.

Ik richtte me weer op de collectie. Ik wilde per se mijn eigen keuzes maken wat de inrichting betrof, maar ik was niet zo van de bloemetjes. Op zich hield ik wel van een vrouwelijke stijl, maar mijn voorkeur ging uit naar eenvoudige patronen.

Ik liep verder langs de schappen. Dawn hield een paar lampen omhoog waar ik mijn mening over gaf. Aan het einde van het pad ontdekte ik een grof gehaakte, crèmekleurige foulard met franjes. Die zou supergoed passen bij de gordijnen die ik al in mijn wagen had.

‘Hoe vind je deze?’ riep ik naar Dawn en ik hield de foulard omhoog. Dawn kwam net de hoek om zetten met een roze bedlampje.

‘Sober en mooi. Past goed bij de andere dingen,’ zei Dawn en ze hield de lamp omhoog. ‘Hoe vind je deze?’

Zelfs van een afstandje kon ik de glitters op de lampenkap zien. ‘Het lijkt wel of je die op de kinderafdeling hebt gevonden.’

Dawn grijnsde en legde de lamp in onze wagen. ‘Bingo!’

Kaden zou gek worden als ik hiermee aan kwam zetten. Aan de andere kant had hij niets te maken met hoe ik mijn kamer wilde inrichten.

Ik had nog een hele week in het hostel moeten blijven voor Kaden me de sleutel van het appartement kon geven. De vorige huurder had langer nodig gehad dan was afgesproken om zijn bed op te halen. Maar vandaag was het eindelijk zover en zou ik mijn nieuwe kamer betrekken. Hoewel Kaden vanochtend toen hij de sleutel had overgedragen nog steeds behoorlijk wantrouwig was overgekomen. Alsof hij al spijt had van zijn beslissing. Tja, dat was zijn probleem, niet het mijne.

Meteen daarna was ik met Dawn op pad gegaan om mijn eerste eigen inrichting te kopen. Ik had op de middelbare school al geld gespaard, geld dat ik met het geven van bijles verdiend had of met verjaardagen en andere gelegenheden van familieleden had gekregen. Daar kon ik nu alles wat ik in mijn wagen had makkelijk van betalen. Ik had ook nog een spaarrekening die mijn moeder had geopend, maar daar kwam ik alleen in noodgevallen aan. Of voor noodzakelijke dingen als collegegeld. Tenslotte moest het niet voor niets zijn geweest dat mijn moeder daar de afgelopen jaren geld op had gezet. Ik werd misselijk als ik eraan dacht waarom ze dat had